

פרשת במדבר

שלוש תחנות במסעו האישי של האדם: אש, מים ומדבר

פתיחה

פרשת 'במדבר' פותחת את ספר 'במדבר'. הספר שמלמדנו כיצד היו ישראל הולכים במדבר במחנותיהם ובמסעותיהם, וכל המאורעות, הניסים והניסיונות שאירעו להם. הפרשה פותחת במפקד בני ישראל הכולכים במדבר, שמותיהם ומספרם לפי בתי אבותיהם. שבט לוי נפקד בספירה נפרדת והופקד על עבודת המשכן. הפרשה מתארת כיצד חנו השבטים סביב המשכן וכיצד נסעו בהתאם, כולל העבודה המיוחדת של משפחת בני קהת מהלויים בנשיאת כלי המשכן.

כאשר קוראים את המדרשים המתארים את תמונת בני ישראל במדבר, אפשר רק להתמלא בהשתאות ופליאה נוכח המציאות המופתית שהיתה מנת חלקם של אותו הדור. כשלושת אלפים וחמש מאות שנה אחרי כן, אנחנו הצאצאים של אותו הדור ויש לנו קשר ישיר עם אותה המציאות. זהו לא רק תיאור היסטורי, זוהי מציאות רוחנית שנוגעת עמוק בחיי כל אחד מאתנו, כפי שנראה בהמשך.

במרכז מחנה ישראל עמד המשכן בכל תפארתו. מארבעת צדדיו חנו ארבעת משפחות שבט לוי - משה ואהרן ובניו לצד מזרח, ששם היה פתח המשכן, בני גרשון בצד מערב, בני קהת בצד דרום, ובני מררי בצד צפון. סביב למחנה לוי, מכל ארבע רוחות חנו י"ב שבטי ישראל. ג' שבטים לכל רוח - יהודה, יששכר וזבולון לצד מזרח, ראובן, שמעון וגד בצד דרום, אפרים, מנשה ובנימין לצד מערב, ודן, אשר ונפתלי לצד צפון. סדר מופתי, שעוד נשוב ונדבר בו.

השבטים לא רק חנו בצורה כזאת, אלא גם נסעו כך. נשמע די מסורבל, לא? לנוע במדבר בצורה גיאומטרית, מדויקת להפליא, שמידתה י"ב מילין על י"ב מילין, כיצד זה התאפשר? שבעה ענני כבוד היו מקיפים אותם - ד' עננים מכל רוח, ענן אחד מלמעלה ואחד מלמטה, וענן אחד שהיה הולך לפניהם ומיישר את הדרך, הופך הרים ובקעות למישור, שורף נחשים ועקרבים בפניהם. סוכה רוחנית אשר הגנה על עם שלם במציאות הטבעית הקשה של המדבר.

לכל שבט היה דגל משלו. צבעו כצבע האבן הטובה שהיתה כנגדו באבני החושן על ליבו של אהרן הכהן. על הדגל היה סמלו של כל שבט. למשל, שבט ראובן, דגלו היה אדום כאבן הרובי ועליו היו מצוירים הדודאים שהביא לאימו. כך כל שבט ושבט באפיונו הייחודי. על דגלי השבטים שהיו בארבע קצוות המחנה הופיעו ד' האותיות של שם השם. בהמשך, נכנס קצת יותר למשמעות עניין הדגלים.

כאשר באו לנסוע, היה הענן העליון נעשה למין קורה ומורה להם את כיוון הנסיעה. הכוהנים היו תוקעים בחצוצרות הכסף ארבע תקיעות, כל אחת מורכבת משלושה קולות. השבטים היו מתארגנים לתזוזה, בני לוי היו מקפלים את המשכן כפי שצוו, וכאשר אמר משה, "קוּמָה ה', וַיִּפְצוּ אִיִּבְיָ, וַיִּנְסוּ מִשְׁנָאִיבָ, מִפְּנֵיבָ" (במדבר י' ל"ה), היה הענן מתחיל לנוע. למעשה, בני ישראל ריחפו על הענן בדרכם.

כשסיימו להלך, היו ענני הכבוד עומדים ואותו ענן שנהיה כקורה, היה שב לצורתו המקורית. משה היה מכריז, "שׁוּבָה ה', רִבְבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר י' ל"ו), הלויים היו מקימים את המשכן ובני ישראל היו מתיישבים סביבו. כיצד היו יודעים את גבולם המדויק? ביחד איתם נסעה באר מרים שליוותה והשקתה אותם במדבר. הבאר היתה חונה בפתח חצר המשכן. שנים עשר נשיאי ישראל היו באים וסובבים אותה במקלותיהם ואומרים עליה שירה, "עֲלֵי בָּאֵר, עֲנוּ-לָהּ" (במדבר כ"א י"ז). מי הבאר היו יוצאים ונעשים כנחל שהקיף את מחנה השכינה, ומאותו נחל יצאו ארבעה נחלים לכל רוח והקיפו כל שבט ושבט וכל משפחה ומשפחה, כמראה טבלאות, טבלאות. יותר מכך, באותו הרגע שהנחלים היו נפרשים, היו המים מצמיחים כל מיני מעדנים, כמעין עולם הבא.

מזו תכלת השמים היו הנחלים נראים כתכלת, מצוירים כעין השחר והלבנה והחמה. אומות העולם היו רואות מראה זה למרחוק והיו משבחות את הקב"ה: "מִי-זֹאת הַנְּשֻׁקָּה, כְּמוֹ-שֶׁחַר: יָפָה כְּלָבָנָה, בְּרָה כְּחֶמָה--אֵימָה, כְּבַדְגָּלוֹת" (שיר השירים ו' י').

משכן אלוקי, דגלים צבעוניים, מסע מסודר להפליא, תרועת חצוצרות, ענני כבוד, נוף מדברי שמשנה צורתו ובאר של שפע כל טוב... מציאות שנמצאת מעבר לכל דמיון... איך כל זה נוגע לנו, במציאות של

פרשת במדבר

חיינו, כיום?

שותפות בבריאה

כדי להתחיל ולהבין את המסר שהפרשה מעבירה לנו, אנו צריכים להכיר את תפקידו החשוב של האדם בבריאה. האדם צריך להדמות לבורא. אמרו חז"ל, "הוי דומה לו, מה הוא חנון ורחום, אף אתה היה חנון ורחום" (מסכת שבת קל"ג). הרב שיינברגר שליט"א מסביר, כמו שהקב"ה בורא עולמות, ככה האדם מצווה לברוא עולמות. כמו שהקב"ה כל הזמן מחדש את עולמו, ככה האדם צריך לחדש את המציאות שלו בכל יום. החידושים באים מהתורה. כמו שנאמר על מעשה הבריאה, "באורייתא הסתכל וברא עלמא", ככה כל חידוש בבריאה זה בהסתכלות בתורה. גם כח החידוש באדם בא מהתורה. התורה זה הדבר שמקשר בין האדם לבורא.

דבר נוסף, אומר הרב שיינברגר שליט"א, בשותפות שהקב"ה עשה איתנו, הוא נתן לנו יותר קרדיט ממה שיש לו בבריאה. הוא ברא עולם, עולם יפה, אבל זהו עולם שאי אפשר ממש לחיות בו. ההנאה האמיתית היא כשהאדם נעשה שותף ועושה את חלקו. לפני זה, נמצאים במדבר, אין בית, אין שום דבר. אדם צריך לסתת אבנים ולבנות בית, אז יש הנאה שלמה והיא באה דוקא ממעשה האדם. כמובן, שכל הכח לעשות בא לאדם מאת השם. אבל בחלוקה הזאת שהאדם צריך לעשות את מה שהבורא עושה, בשלב הזה, החלק של האדם יותר גדול מחלקו של הבורא.

סדר מופתי - הדגלים

ראינו במדרשים את הסדר המופתי, המערכת המושלמת, שהיתה מנת חלקם של בני ישראל במדבר. אומר הרב שיינברגר שליט"א, הקב"ה ברא את עולמו עם סדר מסוים. הסדר הזה מופיע בכל דבר, בגשמי וברוחני. זה מה שראו בני ישראל בזמן מתן תורה. הקב"ה פתח את כל השערים ועם ישראל ראו את המבנה שיש בשמים - צבאות של מלאכים עם דגלים בסדר קבוע, ראו את הקב"ה על כסא הכבוד מוקף בכ"ב אלפים מלאכים, כמניין שבט לוי, וראו עוד י"ב מלאכים גדולים, שלושה לכל צד, ערוכים דגלים, דגלים. לכן, כתוב במדרש, שעם ישראל נתאוו לדגלים. מה שזה אומר באמת זה שהם רצו להשליט את אותו הסדר השמימי כאן למטה בארץ.

כל העניין של דגלים מורה על סדר שאיש על דגלו, איש על מחנהו. כל אחד יש לו את האות שלו, את התפקיד שלו, את המשמר הקבוע שלו. הכל בצורה מסודרת. כתוב, "ודיגלו עלי אהבה" (שיר השירים ב'). הדגלים זה הגילוי של אהבת הבורא אלינו. לכן ניתן לבני ישראל הסוד הזה. הם ביקשו דגלים והקב"ה נתן להם. למעשה, השיגו במדבר את אותו סדר של מלאכי השרת.

סדר בעולם

ממשיך הרב שיינברגר שליט"א, בקבלת התורה ראו וקיבלו מעשה בראשית, את סדר הראשית של הדברים, איך הכל מסודר מעצם הבריאה. אחרי זה, עניין הדגלים זה מעשה מרכבה, זה המשכת התנועה. צריך להכניס את הסדר הרוחני הקבוע אל תוך המציאות הגשמית המשתנה. לכן כתוב, "כִּן-חֲנוּ לְדַגְלֵיהֶם וְכִן יִסְעוּ" - כמו שראו סדר בראשית וסידרו את עצמם לפיו, כך גם התנועה שלהם בעולם היתה לפיו. יש סדר לדברים בעולם, אפילו שיש פירודים ושנאה, בסופו של דבר, הכל מתחבר בכל ויש סדר לדברים. אי אפשר לשנות את זה. העניין שלנו כאן, בעולם שכולו בתנועה, זה לנוע בהתאם לאותו סדר ראשיתי. העניין של כל אחד מאתנו הוא למצוא את מקומו באותו סדר ראשיתי ולנוע על פיו. זה לא שהסדר הרוחני זה רק כשאני שומע שעור ושאר החיים זה באלאגן אחד גדול. לא! את הסדר הרוחני צריך להשליט על כל צעד וצעד, על כל מעשה ומעשה בחיים שלנו.

שם מראה על שליחות

הפרשה גם נותנת לנו את המפתח כיצד למצוא את המקום והתפקיד שלנו בסדר הגדול. הפרשה

פרשת במדבר

פּוֹתַחַת, שְׂאוּ, אֶת-רֹאשׁ כָּל-עַדַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לְמִשְׁפְּחֹתָם, לְבֵית אֲבֹתָם--בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת, כָּל-זָכָר לְגִלְגָּלְתָּם". הקריאה בשמות היא שמביאה את הסדר של העולם. מה זאת אומרת? בני ישראל ירדו למצרים עם שמות, "ואלה, שמות בני ישראל, הבאים, מצרימה" (שמות א' א'), ועלו משם עם שמות. שם נועד כדי שיזכירו אותו, שיקראו בו ותפקידו לעורר את החיות של האדם. אומר הנעם אלימלך, כשאדם ישן, יכולים לעשות רעש גדול והוא לא מתעורר, אבל אם מזכירים את השם שלו, הוא יתעורר. אומר הרב שיינברגר שליט"א, השם מעורר את הנשמה, מדבר וקורא לנשמה. לכן מניין השמות זה כדי שיבינו ויכירו את הכח של הנשמה וככה יעוררו את הנשמה של כל אחד. כשזה קורה, כל אחד יודע בדיוק מה התפקיד המיוחד שלו וזה יציאה לחירות. כך גם כל אחד מוצא את המקום האמיתי שלו בסדר הכללי.

במדבר סיני עם ישראל זכו לעליה רוחנית. נהיו דומים למלאכי השרת, קיבלו את אותה חיות. כתוב, "לְחָם אֲבִירִים, אֶכֶל אִישׁ" (תהילים ע"ח כ"ה). זהו המן שאכלו, לחם של מלאכי השרת. בני ישראל נעשו רוחניים, יצורים נבדלים, וכמו שלכל אחד ממלאכי השרת יש תפקיד, ככה לכל אחד מאתנו תפקיד. כמו שלכל מלאך יש שם לפי השליחות שלו, כך בעם ישראל לכל אחד יש שם ויש את השליחות שלו. השם מורה על השליחות הייחודית בעולם הזה. כתוב, "מוֹנֶה מִסְפָּר, לְכֹכְבִּים; לְכֹלֵם, שְׁמוֹת יִקְרָא" (תהילים קמ"ז ד'). בעוד המדענים מנסים למנות ולמספר את הכוכבים במרום, אומר לנו דוד המלך, שהבורא כבר ספר אותם ונתן לכל אחד שם ותפקיד. אנו רואים שלכל דבר בבריאה יש שם ותפקיד. אומר השל"ה הקדוש, מניין השמות של בני ישראל הביא לכך שכל אחד יכיר בחשיבותו כחלק מהכלל, יש לו שם, יש לו תפקיד, ויוצא מכך, שיש לו גם אחריות גדולה כלפי הכלל. יכול להיות שהוא הנקודה שתכריע את כל המציאות של הכלל לכף זכות או ח"ו לכף חובה. אם מישהו אינו נמצא במקומו, או שאינו עושה את התפקיד שלו, הוא משבש את המערכת כולה. צריך להתבונן בזה לעומק.

בחירה חופשית

אמרנו שהשם של האדם מורה על תפקידו, אלא שלאדם יש בחירה גם בשליחות וגם בשם. ז"א, הבחירה היא במשמעות שמוזגים אל השם. השמות הראשונים שהאדם נתן, זה קין והבל. קין מלשון, "קִנְיִתִי אִישׁ אֶת ה'" (בראשית ד' א'). זה שם מאוד יפה. כל הקניין שלו זה לעשות את רצון השם. אבל, קין זה שורש כל החורבן בעולם - כל המזיקים, כל המבול שהיה, זה מבניו של קין. לשמו יש שתי משמעויות, קין מלשון קניין, או קין מלשון 'קינא דמסאבותא', קן של טומאה, דרכו באה הטומאה לעולם. אומר הרב שיינברגר שליט"א, השם קין היה שם של טומאה בגלל הבחירה של קין עצמו, בגלל מעשיו. יתרו, שהוא משורש קין ונקרא איש קייני, בא אל משה אל המדבר, ועליו נאמר, "אֵיתָן, מוֹשֶׁבֶךְ, וְשֵׁים בְּסַלְעַ, קִנְבִּי" (במדבר כ"ד כ"א). שים את הקן שלך בסלע של התורה. אז המשמעות של השם קין חזרה להיות, "קִנְיִתִי אִישׁ אֶת ה'". יתרו בא ושב בתשובה ותיקן את שורש קין. כשנותנים שם לאדם, יש לו משמעות של תפקיד וזה מבטא את התוכן של הנשמה של אותו אדם. השם זה הלבוש, הבסיס הראשוני, שנותן לאדם את הכח לעשות את התפקיד שלו. בכל שם יש מספר משמעויות ויש בחירה חופשית איזו משמעות יוציא האדם מהכח אל הפועל.

בחירה מחודשת

עוד חשוב להתבונן בנושא הבחירה והייעוד, בענין שאנו אומרים בתפילה, "הבוחר בתורה, ובמשה עבדו ובישראל עמו". הקב"ה בחר בעמו ישראל. האם יש כאן איזה גזענות או לאומיות ח"ו!?! ניתן להבין זאת במשל על מלך שדרש מכל בעלי האומניות לעשות לו מעשה אומנות והבטיח שמי שיהיה הכי מסור לעניין יעשה את מעשה האומנות הכי יפה, המלך יבחר בו וייתן לו את בתו לאישה. לבסוף, באו כולם ובאמת כולם טרחו, אבל אף אחד לא טרח כאותו אומן שהוציא את המלאכה הכי יפה ושאותו המלך בחר לחתן עבור בתו. אנו רואים שהבחירה הזאת היא תוצאה של מציאות. בחירה תלויה במעשים. הקב"ה הוא זה שבחר, אבל האדם צריך לעשות את עצמו לנבחר ואז הקב"ה יבחר בו. עם ישראל הם

פרשת במדבר

העם הנבחר ויש להם אמנם גם זכות אבות. אבל הזכות הזאת לא עוברת בירושה, כי ירושה זה לא ביגיעה אישית. אלא המעשים, היגיעה והייסורים, בכל דור מחדש, עשו אותנו לעם הנבחר. דוגמא טובה זה אהרון הכהן. בזכות מעשיו, שהיה רודף שלום ומשכין שלום, בזכות שלא היתה עינו צרה באחיו הצעיר ושמח בליבו כשראה את משה שב למצרים בתפקיד הגואל, בזכות מעשיו, נבחר לכהן גדול והכהונה ניתנה לו ולזרעו עד עולם. גם משה רבנו, אמנם נברא בכדי להיות משה רבנו. הבית התמלא אורה כשנולד. אבל משה רבנו לא היה יוצא משה רבנו, לולא היה טורח על כל פרט ופרט ואם לא היה עומד בכל הניסיונות שאף אחד עוד לא עמד בהם. רק אז הוא נעשה מבחר האנושות. זאת המהות של בחירה, על פי התכונות ועל פי המעשים. לא לקחת כמובן מאליו שהקב"ה שם אותנו בתפקיד מסוים. צריך בכל יום להצדיק את זה במעשים, על מנת שתתחדש הבחירה. זאת אומרת שזה לא די למצוא את תפקידי ומקומי בסדר הראשתי, אלא שאני מחויב למעשים שיחדשו את הבחירה הזאת בכל יום מחדש. כמו שאמרנו בהתחלה, הכח והדרך להתחדשות תמידית נמצא בתורה, איתה ברא הקב"ה את העולם ואיתה אנחנו הופכים לשותפים בבריאה בכל יום מחדש. כמו שנאמר, "ומחדש בכל יום מעשה בראשית" (מסכת חגיגה).

הייחודיות של עם ישראל

חז"ל דיברו על ירידת הדורות. אבותינו נסעו על ענני כבוד ואנחנו תקועים בפקקים בנתיבי איילון. אך עם זאת, אנו שייכים לעם מיוחד עם תפקיד מיוחד. הלימוד בפרשת 'במדבר' מסוגל לעורר את הלב והנשמה למהות הפנימית החזקה ששוכנת בנו, המהות של עם ישראל. במדרש רבה נאמר, "בשלשה דברים ניתנה תורה, באש, במים ובמדבר". אומר על זה הרה"ג מלובלין זצ"ל, שהקו האופייני של עם ישראל הוא מסירות נפש בעד תורתו ואמונתו. אנו כבר קרובים מאוד לחג מתן תורה וכדאי שנתבונן בתכונה הזאת של דבקות העם בתורה. בכל הדורות, בני ישראל הלכו אל הגרדומים ומוקדות האש, נתנו צוואריהם לשחיטה, קפצו לתוך הים ומסרו את חייהם כל אימת שניסו להכריחם לבגוד בתורתם ואמונתם.

השורש והכח להנהגה זאת מצוי בשלושה מקרים. הראשון, היה המעשה באברהם אבינו, אבי האומה. נמרוד המלך הרשע שמלך בדורו, זרק את אברהם אבינו אל תוך כבשן האש בגלל אמונתו הטהורה. אברהם שרד, ובכך נטע את הכוח של מסירות נפש בבניו אחריו. ברוחות המנשבות כיום, יש רבים שיאמרו: דתי, פאנטי, לא שייך אלינו. אבל מי שליבו כבר פתוח באמונה, מבין שהמניע למעשיו של אברהם היתה אהבתו לבורא עולם וחוסר התפשרות עם שקרי המציאות.

מי שיגיד שזה היה מעשה של יחיד, טועה. במקרה השני, בקריעת ים סוף, עם שלם קפץ אל תוך הים הסוער, לפי ציווי הבורא, "דַבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וַיִּסְעוּ" (שמות י"ד ט"ו). עד שלא נכנסו כל בני ישראל אל תוך הים עד לצוואריהם, הים לא נפתח. עם שלם מסר את נפשו וזכה לנס הגדול.

המאורע השלישי היה כאשר בני ישראל הלכו למדבר שממה שורץ חיות רעות, נחשים ועקרבים, ללא מזון ומים, לתקופה ממושכת, אך ורק מתוך אהבתם ומסירותם לשם ולנביאו משה. כמו שאומר הכתוב, "זַכְרְתִי לְךָ חֶסֶד גְּעוּבֶיךָ, אֲהַבֵּת כָּל־זִלְתֶיךָ--לְכַתֵּךְ אֶחָד בְּמִדְבָּר, בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה" (ירמיהו ב' ב').

מסכם הרה"ג מלובלין, הודות לשלושה ניסיונות אלו, 'אש' הכבשן, 'המים' של ים סוף, וה'מדבר' שבו הלכו בני ישראל, ניתנה להם התורה כקניין עולם. על זה אמרו חז"ל "בשלשה דברים ניתנה תורה, באש, במים ובמדבר". בכל אחד מאתנו קיימת נקודת הדבקות הזאת, וכל אחד נדרש לעבור את האש, מים ומדבר שלו במהלך הדרך.

בעבודה הרוחנית

מעבר למה שכבר דיברנו - לעבור באש, במים ובמדבר זהו חלק מתהליך הבנייה הרוחנית של כל אחד מאתנו, כפי שמציין זאת ה"נתיבות שלום". בכל אחד בוערת אש זרה של תאוות, אותה הוא צריך להפך לאש של קדושה, של התלהבות בעבודת השם. בכל אחד יש את יסוד המים שהוא השורש לכל האהבות

פרשת במדבר

הפסולות, אותן הוא צריך להעלות לאהבת השם. מדבר הוא מקום הפקר, בכל אחד יש את המקום המופקר ללא גדרים וסייגים לרסן את נפשו הבהמית. כנגד זה, צריך לשים את עצמו ורצונותיו כהפקר לרצון השם. רק מי שמצליח לחצות את שלושת השערים האלה, ניתנת לו התורה בשלמות, "בשלשה דברים ניתנה תורה, באש, במים ובמדבר".

חירות

חג מתן תורה ממשמש ובא, והוא למעשה המסיים את מהלך היציאה ממצרים, היציאה לחירות, שהחלה בפסח. ספר 'במדבר' שאותו אנו מתחילים עכשיו, מתאר ברובו את המסעות שעברו בני ישראל במדבר. המסעות הללו היו שלבים בהתפתחות. במדבר הקב"ה נתן בכל פעם איזה חלק של חירות. עם ישראל יצאו ממצרים וכל שלב, זה היה עוד שלב של יציאה ממצרים.

אומר הרב שיינברגר שליט"א, בעולם מקובל שחירות זה כשהמדינה עצמאית וכל אדם עושה ככל העולה על רוחו. זה לא נקרא חירות! זה גם לא נכון. כי בכל זאת, החברה מתיבה לאדם איך לחיות, אמנם בלי לתת צו, אלא על ידי כל המנהגים הנהוגים בה. אדם לא ילבש דברים שאף אחד לא לובש. יש התערבות של החברה בחיי הפרט, שהפרט חייב ללכת כמו החברה. היחידים יש להם איזה שגעון שרוצים להכתיב לכל המדינה את אורח החיים שלהם, כדי שהם יהיו יחד עם הרוב. אבל בעצם כל אחד רוצה להיות הרוב. עיקר העניין של חירות זה חירות של דעות. כשאדם לא יכול להשמיע את דעותיו, זה הגזל הכי גדול. במאמר החירות, "בעל הסולם", קורא לזה רוצחי נפשות, כי לכל נפש יש דעה משלה, מיוחדת, שהקב"ה ברא אותה ככה. אף אדם לא דומה לאדם השני. לכל אחד יש מסר מיוחד. לא בשביל הפרט שלו, אלא זו התרומה שהוא נותן לכל העולם כולו. יודע תעלומות יודע בדיוק מה ואיך כל אחד תורם.

סוף דבר

חז"ל אמרו שאין אדם זוכה לתורה אלא אם כן עושה עצמו כמדבר, מפקיר את עצמו, מבטל את הישות שלו. אבל, לא מבטל אותה לשם הביטול, כמו שעושות כל מיני דרכים רוחניות אחרות. אדם מחויב לדעת בפני מי ומה הוא מבטל את עצמו. אנו מחויבים להתבטל בפני הסדר האלוהי. כשיש סדר פנימי וסדר חיצוני, בהתאם לחוקי הבריאה, אז נפתחים שערי ברכה לכל אחד. כל הטבע משתנה לטובה, כל טוב גן עדן נפתח בפנינו. ולמעלה מזאת, כל אדם מסוגל לשמוע את קול הנשמה שלו, לדעת מה תפקידו האישי המיוחד בכלל המציאות הגדולה של הבריאה.

חירות זה לא מה שאנחנו חושבים, שכל אחד יכול לעשות מה שהוא רוצה, זה אולי יכול להיחשב כחירות של גופות וגם זה בספק. חירות אמיתית זה שהגופות עושים את המצווה עליהם בסדר הנכון ואז יכולה להאיר הנשמה. אז כל אחד מאתנו יכול להרים את הדגל האישי שלו ולהשמיע את הקול המיוחד שלו. דווקא על ידי ביטול וצמצום, דווקא על ידי 'הפיכה למדבר', יכול האדם להיות יחיד ומיוחד ולזכות לקיים את התכלית שלו בבריאה.

השיעור מוקדש לרפואת אודליה בת יהודית, שמעון בן רחל, דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, שמחה בת עליזה בתוך כלל חולי עמו ישראל

השיעור מוקדש למציאת זיווג הגון למרילין בת סולט

השיעור מוקדש לעילוי נשמת הרב אברהם בן יהודה צבי זצ"ל, גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

מודעות - מרכז רוחני לקבלה וחסידות

רח' אחווה, 24 תל אביב

03-5100587

פרשת במדבר